

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۲/۱۶

آصف بهاند

لنډۍ، د ثبوتلو ستونزه

۳۶۱مه برخه

پيسې گټه دونيا پرسته
زه پېغورونو ته تراوسه ناسته يم

دواړه لاسونه رانه پرې کړئ
چې د پردې جانان مې وروټکاونه

د جانان غمه نور مې پرېږده
شپه نيمايي شوه مزدورۍ ته سبا ځمه

د سندرغاړې جينۍ يار يم
هغه تپه کړي، زه لاسونه پرغوومه

په نوم دې زه بدنامه گرځم
په ديدنو دې گاوندېان مزي کوينه

د لنډيو د دې برخې له پاره دا نوې لنډۍ راټولې شوې دي:

د زړه پر باغ مې ږلۍ وشوه
کله به بيا سپرلۍ راځي، سپرې گلونه

د جدایې ورځې دې شمارم
ټول تاريخونه مې پر زړه ليکلي دینه

د سترگو تور لالی مې ورک دی
زرگر ته ناسته يم څېره يې جوړومه

د بيوسۍ اخيری حد دی
د زړه ټوټې له مجبورۍ دې هيرومه

د پاڼو شمېره: له 1 تر 8

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پاروالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکې په خير و لولئ

د یار یاری نه می زړه تور کړه
خدایه سجدې به درته شپه ورځې کومه

د مسافرو یاري مه کړئ
سړی د زړه په رنځ اخته کړي، بیا ترې ځینه

د بېلتانه احسان راپورې
ما د لالي په قدر ورو - ورو پوهینه

د مازدیگر زېږیه لمره
ژرپناه کېږه چې د یار دیدن ته ځمه

دواړه لاسونه رانه پرې کړئ
چې د پردې جانان می وروټکاونه

د بېلتانه کال دې پوره شو
ستا د پنځو ورځو یاری پېښمانه کړمه

د جانان غمه نور می پرېږده
شپه نیمایي شوه مزدوری ته سبا ځمه

د دروغجنو مخ دې تورشي
زه د لالي په غیږ کې چا لیدلې یمه

د تا په تش دیدن می وژني
د میرې لور یمه، لمن می توروینه

د دکه کور درنه لوگی شه
په پردې ژبه راته مه لیکه خطونه

د ډاکټرۍ ډیگری دې راوړه
د دولسم فارغه نه می درکوبینه

دا هم د تا د یاری تس دی
لکه ماهي پر بیابان سلکی وهمه

د زړه له درده ټپې وایم
د جانان غم په زرگی وچ سیزلی یمه

د سندرغاړې جینی یار یم
هغه ټپه کړي، زه لاسونه پر قوومه

د ملنګۍ جامو کې راشه
زه به په تورڅادر کې خیر دروباسمه

د زړه زخمونه می تازه که
لیونی ستا کوڅې ته بیا راغلی یمه

د زولنو غم راته وکړئ
د لیونتوب احوال می نن سبا درځینه
د خوشحالی قسمت می نه شته
غمه ډاډه راځه چې غاړه درکومه
د مدرسي طالب می یارشو
چې څه ترې غواړم، مسلي راته کوینه
دومره بڼېرې شکایت مه کړه
یار می تازه مرورشوی، مړ به شمه
پر ما دې وي، پر تا دې نه وي
سخته گرمي، د ژمي یخ، ساره بادونه
په تا به وران کورگی اباد وي
پر ما به ناست وي د خپل قبر دېوالونه
په ازلي قلم می بایلود
خوشي دعو له بېلتانه سره کومه
په نیمه شپه کی راپه زړه شوی
په غاښ می وچپل د صبر تعویزونه
په نوم دې زه بدنامه گرځم
په دیدنو دې گاونډیان مزی کوینه
په وس می هېڅ هم پوره نه دي
له ډکوترگو به دې سترگی وایرومه
په خوله به جنگ درسره وکړم
د زړه کوڅې به درنه څنگه بېلومه
پرون، پرونه و پرون تېرشو
نن به د نن خبرې نوې، نوې کړونه
په نیمه شپه تپه راوکره
یار می بایلی دی، یوازي ناسته یمه
پرځان می تورځادر راخپورکړ
د جدایی تبي دې بیا نیولی یمه
پر ما دې کړي، پر تا وشه
واړه دې مړه شه، غټ دې یوسه سیلابونه
پیسی گټه دونیا پرسته
زه پیغورونو ته تراوسه ناسته یمه

په نیمه‌شپه راشه جانانه
خلک ویده دي، ستوري نه‌وایي حالونه
زما په حق کافره یاره
د بزرګي قيصې دې واورم، وخاندمه
زما ترې زړه کله صبرېږي
که غاښ یې‌وزي، مخ یې گونځي، گونځي‌شینه
زما نصیبه گنډېږیه
نه دې څاروي خوري، نه دې سیند په څپو وړینه
زما دلالي صفت شروع دی
نجونو کې زه لکه سرداره ناسته‌یمه
زه یې د زرو په ټول اخلم
جانان ته وایه که نازونه خرڅوینه
زما د زړه‌بازار دې وران‌کړ
په دې وران‌شوي بازار بیا راشه میینه
زما یې هر ارمان زندی کړ
زه به د کوم ارمان په سر چیغې وهمه
زړه ته نږدې، له ځانه لرې
د کافر لورې زه دې روغ لیونی کرمه
زړه مې څلورجایه سوری دی
هره‌توبه یې د فریاد اواز‌کوینه
زه د یورپ جنګی څه‌کړم
چې خړه‌پړه پښتنه لیلا لرمه
زما بنایسته ځوانی زړېږی
خدایه غریب جانان ته ورکړې دولتونه
رنگ به مې ولې نه زېږېږي
چې غنم رنگ اشنا د کال په سفر ځینه
راشه د زړه علاج مې وکړه
نور د چیندرو پر کرښو مه‌وه توپونه
چې زه او ته یې سره بېل‌کړو
ورکه پښتو شه، ورک یې دغه رواجونه
چې ما ویلای، خدای منلای
اوس به د پنډې خپل‌ځاني څپښتنه وومه

چې ورونه مري، خویندې دې مري شي
بيوروره خور به ناز پر چا باندې کوينه

چې مسافر شي بيا به راشي
د تور لحد بندي خو بېرته نه راځينه

چې تورماينام شي، غم دې راشي
لکه مرغی چې ماينام شنې ونې ته ځينه

نيستی مې څومره قدر کم کړ
چې يار مې وکسي، رانه لارې چپوينه

نه به دا ستا زړه په کرار شي
نه به دا زما مينه پرېل چا ماته شينه

څنگه دې مست په يارانه وم
څنگه رنځور دې د بېلتونه په تبه کړمه

څومره سپيڅلی منافق يم
د زړه غمونه په خدا کې پتومه

څنگه دې مست په ياراني وم
څنگه رنځور دې د بېلتون په تبه شومه

څوک چې له زړه نه ياري نه کړي
هسي د بل زرگی دې نه ازاروينه

بېگاه په خوب کې ژړا راغله
چې خبرېدم گرېوان مې ټول لوند کړی و نه

بېگاه د يار کلي ته لارم
په خدا لارم، په ژړا ترې نه راتلمه

بي له تا مرمه، دا مې حال دی
لکه ماهي چې بې اوبو شي، اخر مړينه

بيوروره خور په کلي راغله
اواز يې وکړ چې د چا کره به ځمه

بې وسي دا ده، چې زما ده
غږ يې راځي ديوال ته گونگه ناسته يمه

بنگري دې اوس هم راسره دي
ماتي ټوټې يې بڼکولوم، ژړا راځينه

بڼه ده چې تېرشوی سپيره کاله
زه دې په اوبڼکوتويولو سترې کړمه

بڼه شوه چې تا نه راپوره شوه
چې ملامته درته زه نه شوم مڼينه

بڼه ده چې تا لرمه خدایه
په بندهگانو به دې هسې نازېدمه

ما درته وې، نه دې منله
مینه اباده زندهگي بربادوینه

مخ مې د یار په خاورو خردی
حاجت یې نه شته چې اوبه ورواچومه

مخامخ مهراڅه شرمېږم
یمه خبره چې می تا ته درکوینه

ما ته دې کور رامعلوم نه دی
پر دیوال سره لویته کېږده، در به شمه

اوس مې پر قبر داسې تاوښه
لکه په ژوند چې زه تر تا نه تاوېدمه

اخر زمان دغه ته وایي
مرورگرځم، څوک مې نه پخلاکوینه

کشره تر مشرې ښایسته ده
ظالمني مور یې په سیالۍ راوړي دینه

که د جهان طبیبان راشي
چې مې جانان پوښتنه نه کړي. مریه شمه

که د دیدن باران دې نه وای
د بېلتانه گرمۍ به سوي وو ملکونه

که مو ډیورنډ تر منځه نه وې
لکه ملنګ به دې کوڅه کې گرځیدمه

که په ژړا نصیب بڼه کېږي
ما خپل سپیره نصیب ته ډېر ژرلي دینه

که د جانان غمونه نه وای
د پسرلي تر گل به زه نازکه ومه

که ووايم دونیا خبرېږي
که غلی کېنم زړه مې پرق له غمه چوینه

یو دی ښایسته بله خواني ده
مهرباني ده که مې ومني سوالونه

يوځلى دې خوا نظروكړه
په تشكتو خو دې څوك نه حالوينه
يا مي د سترگو نظر كم شو
يا مي جانان له مخه ونه شرمېدنه
ته به مي كله، كله يادكړې
زه دې په زړه پورې گنډلې گرځومه
تا خو په خپله زه رخصت كړم
د پېښماتې اوښكې دې ولي پر مخ ځينه
ته له كابل نه تپه وكه
زه پېښور نه يا قربان درته كومه
وروکي ما په يارۍ پوهكړ
اوس د بل يارۍ ته واجول لاسونه
ولاړه يم، لاړه به نه شم
تا به د زړه په رنځ اخته كړم، بيا به ځمه
ورځه، ورځه په كار مي نه يي
موږ د كم اصلو خلكو نه كړو ارماتونه
ستايارانه د شمكي ده
شمكي تريخ دى، له ناكامه يي تېرومه
ستا به له ما نه گيله كېږي
قسم دى ياره بنديوانه مي ساتينه
ستا يارانان او او اوبه دي
اور مي سيزي، اوبه مي ښكته ډوبوپنه
توخى په ورو كړه، څه پېښ نه شي
مور مي ميره ده، اوس به نېغه تاسته وينه
ولي ريښتيا راباندې وايي
چې ودې نه وينم، نرى تبه مي وينه
ته مي د غېږې په ارمان يي
ما دې مرگي ته صدقي منلي دينه
ښه شوه چې تا نه راپوره شوه
چې ملامه درته زه نه شوم مينه
ما د نېستيو زور ليدلى
ما اوررېدلي دي د خلكو پېغورورنه

هندوان غويي غوښې هم نه خوري
مسلمانان د خپلو ورونو غوښې خورينه

هلته مي بل په ژوند راگډ دی
دلته مي نوک له غوښې څنگه واړومه

له ادم زادو نه بېزاريم
نور به لېوان په یاری نه نیسم مینه

لالی د بدو سړی نه دی
د بل په خوله چارې کوي، ما غرقوینه

جانانه غم دي سورکافر دی
په ما د ژمی شپې په وینه تیروینه

خان لیونی که، دي خوا راشه
په لیون توب کې به مي وکړي دیدنونه

نور بیا

د لیکوال نورې لیکنې په لاندې لینک کې لوستلای شئ:

<http://afghan-german.com/tahLiLha/EditAutor.aspx?95>